

rum resolution. lib. 3. resolut. 39. num. 34. Mascatus de probation. conclus. 1253. num. 4.

Quæ quidem similitudo omnimoda inter breue Camerale & cæteras causas executivas nullatenus dari potest, sed verè dissimilitudo, & rationis diuersitas, ac differentia, nam in breui Camerali procedit executor extrajudicialiter: in executiuis aliis verò casibus omnino iudicialiter, vt supra diximus; secundò, quia breuis Cameralis exemptio à Concilij dispositione causatur à beneficio reseruato Sedi Apostolicæ, ad quam executio tanquam accessoria, & effectus reseruatiouis nimirum pertinet. In cæteris verò executiuis nihil concurrit, vt exceptionem à Concilio possit causari: Tertio quoniam dicta constitutio Gregoriana non se fundat in executione breuis Cameralis, sed ei principali nitiur fundamento, quod Breue hoc munus annuo Piscatoris, qui de iure communi non minorem auctoritatem habet subscriptione propriæ manus, vt ex eadem constitutione relata sup. num. 11. in versicul. Verum cum decretum huiusmodi, &c. clarè patet (licet Concilij Tridentini forma hæc adequatio minimè congruat ex hætenus probatis à num. 12. & sequentibus) hac tamen auctoritate non muniuntur cætera instrumenta gaurentiata, nec sententiæ executionem merentes, igitur de vno ad aliud sumi nequit argumentum. Ideoque eum omnimoda iuris disparitas, & diuersitas inter vtrumque casum appareat, dicendum venit, quòd in executiuis genericis Concilij Tridentini. in dict. cap. causa omnes, dispositio inuolubiliter sit seruanda intacta.

Et tandem quoniam constitutio prædicta Gregorij nihil à disposuit super cæteris viis executiuis; sed de eis ad aliud finem enuntiatuè mentionem fecit, & verba in lege prolata enuntiatuè propter aliud nihil in enuntiato disponere intelliguntur, vt abundè per Castillo conuentionum lib. 2. cap. 26. à num. 67. cum sequentibus, Camill. Gallium de verborum significat. lib. 5. capitul. 14. num. 8. Gratianum disceptatione 111. tom. 2. num. 90. Nicolaum Garciam de verborum enuntiation. lib. 1. quaest. 3. per totam. l. si quis instituat heres si legimus, ff. de herediabus instituen. maxime vbi iuris prohibitio repugnat dispositioni & tali inductioni ex supradictis, quapropter dispositio Concilij Tridentini. quæ generalis est, vniuersalis, & absoluta in prohibendo, quàm in præseruando primam instantiam Ordinariorum, intacta & præseruata remanet in omnibus aliis viis executiuis, prout communiter practicatur. Imò eadem constitutio nunquam fuit admittenda, nec vsu recepta quoad alias vias executiuis, & sic nec admittenda, quia nec super illis dispositum.

Hæc denique resolutio nostra est de mente omnium illorum Doctorum, & quos in vnum congregimus supra hac 2. part. cap. 5. à num. 20. & sequentibus, Iuridicè affirmantium, cessare hodiè ex noua dispositione Concilij in dict. cap. causa omnes, facultatem Auditoris Cameræ, ne de cætero possit ea vti in prima instantia in præiudicium Ordinarium, & litigantium. Supponunt enim per necessarium & antecedens; causas executiuis inclusas esse in dict. decreto Tridentini. cum facultas Auditoris Cameræ solum habeat locum in processu executiuo pro exe-

cutione eorum, quæ ad Cameram Apostolicam spectant, indeque emanant, & sic pro executione breuium Cameralium, & similium, vt obseruat Veltius in praxi. Roman. Curie, lib. 2. cap. 4. & in executione obligation. Cameralium, atque abundè per Marchesan. de commiss. senibus, 1. part. capitul. 16. vbi latè etiam, quod eo ipso quod in talibus obligationibus cesset via executiua; cesset etiam facultas Auditoris Cameræ, & quod Auditor Cameræ careat in beneficiis iurisdictione, & quam non potest exercere nisi in actibus executionem litterarum Apostolicarum, ita vt nec concedat manutentionem; pluries declarauit Rota vt in Horiana. Parochialis coram Peregrino. apud Marchesan. de commiss. senibus, part. 1. fol. 964. num. 6. Alexand. Ludouic. decif. 118. num. 4. & ibi Oliuierus Beltramin. in annot. num. 7. & decif. 160. num. 2. Iacobus Canaller. decif. 32. & decif. 224. num. 1. idem Marchesan. dict. tractatu de commiss. part. 1. de commiss. appellat. in possessor. fol. 931. num. 81. 86. & sequentibus, Ludouicus Post. in tractatu de manutentione, obseruation. & à num. 19. cum sequentibus, qui num. 23. reddit rationem, quod in beneficiis, & cæteris rebus Ecclesiasticis & inter Ecclesiasticos, seu inter laicum & Ecclesiasticum, iudex est in prima instantia Episcopus loci, ex toto titulo de foro competem. & Concilij Tridentini. sess. 24. de reformation. cap. 20. causa omnes, & ex Boccat. de interdito vti possidetis, num. 3. & 4. Testantes propterea passim Rotam subuertente sententias Auditoris Cameræ, & eius locum tenentis, se intromittentis vltra executionem ex hoc defectu & notorio iurisdictionis. Ex quibus quidem clarè patet, hodiè ex nouo iure Pontificio sublatam esse facultatem Auditoris Cameræ, quæ tendebat tantum ad executionem litterarum Apostolicarum, necnon obligationum in forma Cameræ fabricatarum, ne inferatur præiudicium primæ Ordinariorum instantiæ, ac per consequens Doctores hoc affirmantes sine dubio supponere, causas executiuis comprehendì in dispositione generali, vniuersali, & absoluta Sancti Concilij Tridentini, nec contrarium voluisse Gregorium XIII. in sua dispositione, quæ dumtaxat loquitur in Breui Camerali expedito (vt diximus) dumtaxat in beneficiis reseruat, in quibus ex consequentia & remanet integra facultas Auditoris Cameræ ad procedendum executiuè, & extrajudicialiter, prout hætenus diximus ac insuper considerauimus sup. hac 2. part. cap. 5. §. 3. à num. 6. & signanter, num. 10. & hoc iure vtimur.

***

CAPVT XI.

Protectionis Regalia an vtatur Senatus contra conseruatores procedentes in prima instantia in causis exemptorum. Et quid si exempti iurisdictionem consenserint Ordinarij, aut aliter renuntient suæ. Et an exemptus citatus ad Romanam Curiam hac protectione vtatur. Et quid si ab exempto reus citetur, vt coram conseruatore litiget extra Regnum.

SVM MARI VM.

Conseruatores Religionum, & Vniuersitatum non posse cognoscere in prima instantia ex Trident. qui tenuerint, num. 1.
Religionum casus in prima instantia coram Conseruatoribus suis cognoscendas verius ostenditur, num. 2.
Conseruatorias Regularium non esse sublata per cap. causa omnes, imò causas, plenariam cognitionem, etiam requirentes, esse per Conseruatores cognoscendas in prima instantia pluries declarauit S. Congregat. num. 3. & seq.
Cognitio in prima instantia pertinet Conseruatoribus Religionum, & Vniuersitatum, num. 6.
Conseruatorie quales hodie per Trid. sint sublatae, ac prima instantia Ordinarij reseruata, n. 7.
Conseruatorie hodiernæ habent amplissimas facultates & facultates, in quo discrepant à limitatis iuris communis, num. 8. remissiuè.
Conseruatorie Religionum, & Vniuersitatum sunt intacte ex Trident. num. 9.
Conseruatorie Regularium sunt prelibate in Trident. ac ideo eorum Conseruatores cognoscunt in prima instantia, vt vltimus declarauit Sacra Congregatio, num. 10.
Et itidem responsum fuit Conseruatoribus Vniuersitatis Leodicensis, num. 11.
Cap. causa omnes, circa casus infra biennium terminandas non comprehendit Conseruatores declarauit Congregatio, num. 12.
Conseruatorie particularium manent sub dispositione iuris communis, & vltra procedentes in violentiis non notoriis, Rex, vt protector Concilij remittit causam Ordinarij, num. 13.
Conseruatores Vniuersitatum, & Religionum procedere in prima instantia iuxta tenorem priuilegiorum, patitur Senatus, cum Concilium Tridentini. non percutiatur, num. 14.
Exempti Religiosi est renuntiant suæ exemptioni, & in Ordinarium consentiant, Senatus eorum casus Ordinarium non remittet, n. 15. & seq.
Exempti ab Ordinarium, & immediatè subiecti Papæ, absque eius consensu nequeunt exemptioni renuntiare, num. 16.
Renuntiatio exemptionis in præiudicium Papæ non valet, num. 17.
Vbi mirabilia iura adducuntur, & magna Doctorum exornatio, num. 18. & sequentibus.
Exemptus ab Ordinarium absque licentia Pontificis (cuius exemptio interest) renuntiare nequit exemptioni, num. 19.

Processus, & sententia per Ordinarium vigore renuntiationis exempti lata non tenet, num. 20.
Priuilegio exemptionis nequeunt renuntiare Prælatis, & Religiosis, cum exempti ab Ordinarium soli Sedi Apostolica subiciantur, quorum Papa efficitur Diocesanus, num. 21.
Renuntiare suo foro nequit Clericus absque Diocesani sui consensu, num. 22.
Saratia conuincitur, supponens Abbatem posse exemptioni renuntiare cum consensu sui Comenitris, num. 23.
Cædus etiam id affirmans conuincitur; ibid.
Decisio Rote singularis refertur, plurima continens mirabilia circa renuntiationem exemptionis factam à Religiosis, num. 24. & seq.
Generalis, aut Provincialis interueniu monialis exemptæ ab Ordinarium, & immediatè subiectæ Sedi Apostolica, nequeunt exemptioni renuntiare, num. 25.
Commissarius Generalis, cuius Gubernio submisit moniales Papa, sibi mediatè subiectas absque Papa licentia, eas dimittere nequit, num. 26.
Religiosorum subiectio Prælatis à Papa pendet, sine cuius ministerio Prælatis Regulares iurisdictione carent, num. 27.
Pontifex est Summus Religionum omnium Prælatus, num. 28.
Prælatis Religiosis, quibus gubernium Monialium sibi subiectarum demandauit Papa, non possunt in consilio illas dimittere, num. 29.
Administratores Sedis Apostolicæ nequeunt predicare Pontifici, num. 30.
Renuntiatio priuilegij, cuius fauore tantum fuit indultum valet, num. 31.
Sedis Apostolicæ interest multos habere immediatè subiectos, num. 32.
Exemptus subiectus Sedi Apostolicæ immediatè exemptionis priuilegio nequit renuntiare, num. 33.
Moniales exemptæ ab Ordinarium, & immediatè subiectæ Sedi Apostolicæ, absque huius licentia nequeunt exemptioni renuntiare, n. 34.
Subditos ab alio non iudicari interest Romani Pontificis, & alterius Superioris, num. 35.
Per exemptionis priuilegium Regularis efficitur immediatè subiectus Sedi Apostolicæ, absque cuius licentia in alium nequeunt consentire in illius iurisdictionis præiudicium, num. 36.
Priuilegium exemptionis qua ratione concedi solet Religiosis, num. 37.
Ius exemptionis ita est coniunctum cum iure superioris, vt commodè separari nequeant, n. 38.
In exemptionibus Ecclesiasticis non datur separatio inter exemptos, & Sedem Apostolicam, in aliis verò scilicet in præiudicium renuntiantis, non tamen superioris, num. 39.
Prælatus potest conditionem Ecclesiæ facere meliorem, non deteriorem, num. 40.
Per vnum, vel plures actus non censetur Prælatus renuntiare fauori Ecclesiæ, cum etiam nec expressè, num. 41.
Priuilegio communi est omnes contrariantur solus vnus valet contradicere, num. 42.
Priuilegij renuntiatio reuertens ad ius commune admittitur, nisi adsit præiudicium alterius inseparabile, num. 43.
Scandali negotium celeri eget expeditione, n. 44.
Renuntiatio iuris conuicti, & complicati nec in præiudicium, etiam renuntiantis, valet, num. 45.

Renunciare licet caducitati valeat dominus, fallit ei tamen, quando caducitas fit etiam in favorem alterius, num. 46.
 Exemptus non potest renunciare exemptioni in præiudicium superioris, num. 47.
 Renunciatio iuris connexi, commodam separationem minimè admittentis, non valet etiam in præiudicium renuntiantis, num. 48.
 Ius habens admixtum interesse alterius inseparabile, nec sibi, nec alteri præiudicat, n. 49.
 Separabile ius habens coniunctum cum iure alterius in sui præiudicium, valet renunciatio, non in præiudicium tertij, num. 50.
 Præiudicium quando est separabile pluribus possidentibus potest contra unum quæri possessio, licet contra alios non, num. 51.
 Ius patronatus est individuum quoad substantiam, at quoad possessionem, & exercitium separabile est, num. 52.
 Virilitas connexa, & inseparabilis, siue publicæ, siue privatae nequit renunciari, num. 53.
 Iuri, continenti utilitatem privatam, & publicam simul inseparabiliter, renunciare nequit, n. 54.
 Iuri naturali, siue in præiudicium alterius Reipublicæ, aut privati, aut contra bonos mores renunciari non potest, num. 55. remissive.
 Prescriptio iuris complicati, & inseparabilis contra unum, nec etiam in ius præiudicium completa dicitur, num. 56. & 57.
 Prescriptio iuris complicati inseparabilis privati, & Ecclesiæ non dicitur completa contra privatam per tempus Ordinarium, sed quoad omnes, tempus contra Ecclesiam requiritur, n. 58.
 Interpretatio per scripturam facta per unum prodest aliis sociis, num. 59.
 Laicus ratione iuris individui habet cum Clerico, non ligatur statutis laicorum, num. 60.
 Consorti iuris individui potitur privilegium sui consortis, num. 63.
 Privilegium quis consequitur ex persona socij, quod ex sua non poterat, num. 61.
 Restitutio in integrum competens minori, competit etiam maiori sui consorti in individuo, n. 62.
 Ius unius per se insufficiens potest à iure alterius fomentum recipere, num. 64.
 Privilegium Capituli, ut adversus Capitulares non procedat Episcopus sine adiunctis, singuli Capitulares non renuntiant ratione iuris complicati, num. 65.
 Executio sententia lata contra unum ex habentibus ius complicatum, & inseparabile, impeditur etiam respectu condemnati, num. 66. remissive.
 Exemptioni ab Ordinario in favorem privatam, & singulorum liberè quis renuntiat, num. 67.
 Per renuntiationem exemptionis validam Ordinarius ipso iure recuperat iurisdictionem in exemptos, num. 68.
 Prorogatio exempti non redundans in præiudicium alterius, sed sui tantum valet, iuxta Rotam, num. 69.
 Exemptus non submissus immediatè Sedi Apostolicæ potest prorogare iurisdictionem Ordinarij, & eadem se submittere, num. 70.
 Prorogatio redundans tantum in præiudicium prorogantis, non alterius, valet, num. 71.
 Privilegio alicui concessio, ut Ecclesiæ, Religioni, &c. in gratiam alterius simul renuntiare non valet, num. 72.
 Iurisdictione in aliquorum gratiam privatè data non prohibetur alterius prorogatio, n. 73.

Vasalli unius Regni sine sui Principis licentia, an alterius Regni iurisdictionem possint prorogare, num. 74.
 Renuntiatione exempti invalidè facta Senatus non vitat Regalia protectionis in favorem Ordinarij, cum Trident. in cap. causæ omnes in exemptis non procedat, num. 75.
 Paulus Piasquius reprobatum dicens, Religiosos maxime cum toto Consuetu posse renunciare exemptioni, & se submittere Ordinarij, n. 76. & seqq.
 Pacta inter Religiosos, & Prælatos, seu Curatos iniuratalem, nisi per proprium Capitulum Generale, aut Provinciale sint refutata, n. 77.
 Prælati etiam cum suo Consuetu nequit renunciare privilegio exemptionis, & Ordinarij se submittere, num. 78.
 Exemptus citatus extra suum Regnum, vel Provinciam, in qua suam conservatorem habet, vel respondeat, an vti poterit Regalia protectionis, ut per Senatum causa suo Conservatori remittatur, à num. 79.
 Exempti in prima instantia nequeunt evocari ad Curiam Romanam iuxta pacta inter Papat, & Reges Hispaniæ, Francia, Belgicæ, Principes num. 80.
 Exempti evocati extra Regnum habent ius renuncandi domum ad iudices suos Conservatores ex privilegio, num. 81.
 Exempti evocati extra Regna licet querela supplicare Pontificem, imò etiam officium Conservatoris incare, quibus faver Trident. in cap. causæ omnes, num. 82.
 Violentia infertur ei, qui extra Regnum, & ad Romanam Curiam evocatus additringitur litigare, quem protegit Princeps, num. 83.
 Ecclesiastici sunt pars populi, & cives Reipublicæ temporalis, ad quorum protectionem pariter adstringitur Princeps, num. 84.
 Lege Regia præcipitur, ut nullus Ecclesiasticus ludeat laicos compellat ire ad Civitatem, ubi Sedes Episcopalis est, exceptis causis criminalibus, beneficalibus, & matrimonialibus, n. 85.
 Protectio exemptorum evocatorum ad Romanam Curiam prima instantia provenit tam ex protectione vniuersali Regis quam ex ratione Trid. num. 86.
 Exemptis conceditur facultas eligendi Conservatorem, ne cum tot dispendio cogatur litigare in Romana Curia, num. 87.
 Conservatorum datio est etiam inducta in favorem colligantium, ne cogantur Romam adire pro exemptis conueniendis, num. 88.
 Esque inductum in favorem publicæ utilitatis, ibidem.
 Conservator submittat locum Ordinarij, & Ordinarius exemptorum dicitur, num. 89.
 Conservator, cum detur ad Vniuersitatem causarum, Ordinarij æquatur iuxta magis receptam opinionem, num. 90.
 Delegatus ad Vniuersitatem eiusdem loco Ordinarij habetur, num. 91.
 Conservatores in prima instantia cognoscunt de causis suorum exemptorum, eosque agnoscit S. Congregatio vti Ordinarios exclusivè ad Episcopos Ordinarios, num. 92.
 Concilium Tridentinum præferens primam instantiam Ordinarij, non exclusivè Conservatores, qui vti Ordinarij de causis exemptorum cognoscunt in prima instantia, ibid.

Q. 45

Qui perpetuum iudicandi habent officium, Ordinarij dicitur, num. 93.
 Conservatoris datio in favorem maiorem exemptorum nisi per rescriptum non subscriptum mutari permittitur, in maius eorum porius damnum foret, quod ius non patitur, num. 94.
 In Conservatoribus vice Ordinarij exempto datis, cum alium Ordinarium in suo loco non habeat, qui in prima instantia cognoscere permittatur, verificatur verba Trid. in c. causæ omnes, n. 95.
 Exempti, quibus ad maiorem favorem datur Conservator in sua Provincia, amitterent privilegium iuris communis, si per rescriptum non subscriptum ab eo causa auocentur, vel illi ad Curiam Romanam vocentur, num. 96.
 Exempti sunt prohibiti extra Regnum eligere Conservatorem, ne naturales ita molestantur ex Decreto Senatus impresso, num. 97.
 Naturales huius Regni prohibentur impetrare commissiones extra illud, & in Senatu datur provisio ordinaria, ut illi afferant iudicem in Regno ex eodem Decreto, num. 98.
 Refertur ad litteram Decretum prædictum Senatus anni 1572. quod multa continet vtilia circa impetrationem commissionum iudicibus degentibus extra Regna Corona Hispaniæ, num. 99.
 Cui Decreto Senatus consonat ordinatio Lusitana adducta, num. 100.
 Episcopis Regni Aragonum, habentibus loca sibi subiecta hoc Regno ordinatum fuit per Senatum, ut in illis iudicibus apponant ob magna inconuenientia vitanda, num. 101.
 Decretum Senatus 25. anni 1562. ad litteram refertur, ibidem.
 Religiosi, & alij exempti licet, vti possunt protectionis Regalia, & recursu, si contra eos impeteretur commissio non subscripta propria manu Sanctissimi in prima instantia, ut retineantur in Senatu, remissa causa Conservatoribus suis, num. 102.
 De differentiis inter Conservatores datos iuxta ius commune, & modernus datos cum amplissimis facultatibus cognoscendi iudicialiter, & cum iurisdictione de causis exemptorum vide remissive, num. 103.
 Religiosorum causæ non trahuntur ad Senatum per viam violentiam, si coram suo Prælato Regulari tractentur, num. 104.
 Et tunc solum Concilium Supremum habet potestatem providendi, & tollendi scandalum, n. 105.
 Religiosorum causæ, quæ tractantur coram Iudice Delegato, Ordinarij, aut Conservatore recedunt ad Tribunalia trahuntur per viam violentiam, num. 106.

X Vniuersali regula Sancti Concilij Trident. in cap. 20. causæ omnes, sess. 24. de reformatione, dispositio, & primam instantiam omnium causarum quomodolibet ad forum Ecclesiasticum expectantium, debere esse Ordinarij præferentiam; occasionem (& non quidem improbabilem) simpliciter nonnulli affirmandi; Conservatores Vniuersitatum, & Religiosorum Regularium minime posse cognoscere virtute Conservatoris in prima instantia de vllis causis tangentibus eandem Religiones, & Vniuersitates; sed omnino debere has causas proponi, & decidi ab Ordinarij in prima instantia, cuius opinionis fuisse videntur Nauarr, con-

fl. 1. sub tit. de officio Delegati, in antiquis, & in consil. 3. num. 1. & 2. eodem tit. in noui. Saitus sub tit. de officio Delegati, decis. 1. Marius Antonius variat. resol. lib. 1. resol. 15. quos pro hac parte negatiua intellexit Augustin. Barbosa in remiss. ad dict. cap. causæ omnes, num. 10. videbis tamen statim infra num. 2. & 6.
 Sed contraria sententia, & opinio longè veterior est, & amplectenda; imò dispositionem prohibitiuam Concilij Trident. in dict. cap. 20. non habere locum in Conservatoribus Vniuersitatum, & aliarum Religiosorum, quia causæ illæ, quæ Conservatoribus committuntur, non sunt necessariò in prima instantia coram Ordinariis locorum petrastrandæ, sed coram Conservatoribus ipsi, quibus specialiter à Romano Pontifice harum causarum tangentium Vniuersitates, & Religiones Regulares cognitio reuocata est, cum idem Decretum Tridentin. ad Regulares non pertinet, nec Conservatorias Regularium immutare, aut restringere, nec quoad primam instantiam ipsorum aliquid noui inducere, rectius affirmat Alderete in allegatione pro omnimoda Regularium exemptione, p. 1. cap. 7. num. 4. Aloisius Riccius in praxi Neapolitana, decis. 273. num. 7. prope fin. part. 4. Augustinus Barbosa de potestat. Episcop. tom. 2. allegatione 81. num. 13. & cum Riccio decis. 473. part. 4. tenet Ioannes Mariae Nouarijs in noui iuris Pontificij pract. conclus. cap. de causis prima instantia, conclus. 1. aliàs 54. num. 12. fol. 142. & cum Hieronymo de Zeallos in tractat. de cognitione per viam violentiam, 2. part. quest. 157 bene probat Natbon. in l. 59. gloss. 1. à num. 206. lib. 2. tit. 4. tom. 3. Recopilationis; fol. 87. Hanc etiam resolutionem probant expressè Nauarr. Saitus, & Marius Antonius citati pro contraria parte, num. 1. quia reuera in aliquo deuenit ab hac doctrina; sed quia eos minus aduertenter intellexit Augustinus Barbosa in remiss. ad dict. cap. 20. sess. 24. de reformat. num. 10. loqui contra eam, quorum assertione singularissimam latius commemorabimus statim, num. 6.
 Quod quidem & pluries ita declarasse sanctam Congregationem Cardinalium reperio, & testatur Alderete, vbi proximè dict. num. 4. & cum eo Riccius, Barbosa, & Nouarijs, & signanter quod Conservatoria Regularium non sint sublata per dict. Decretum Trident. etiam quod causæ graues sint, & plenariam cognitionem requirant, censuisse sacram Congregationem in vna Mediolanensi, infert & sequitur Rota in vna Oson. iurisdictionis 12. Decembris 1614. coram Vbaldo, testatur Barbosa dict. allegatione 81. num. 13.
 Quæ Congregatio Cardinalium etiam in hæc declarauit, & An littera Conservatoria concessæ Vniuersitatibus, vel Regibus, vel alijs, quas Decretum Concilij, cap. 5. sessio. 14. in fin. voluit esse saluas, sine sublata altero Concilij Decreto, cap. 20. sessio. 24. Congregatio censuit non esse sublata. Et isthæc declaratio inuenitur etiam in 4. tom. decisio nouissima dispersor. in dicto cap. 20. verbo, in prima instantia, & apud Matfillam lib. 4. de iudicij, tit. 5. cap. 6. verbo, in prima instantia, eandem etiam refert ad litteram Narbona in l. 59. glossa 1. num. 206. lib. 2. tit. 4. tom. 3. Recopilationis. Quod & ita declaratum fuisse ad instantiam procuratoris Societatis Iesu, esseque obseruari præceptum ab Illustrissimo

